

Bunicul ridică borcanul cu miere, ca să-l vadă toti. Cufundă apoi lingurița în el și lăsă mierea să se prelingă pe coperta cărții.

Mezina familiei împlinea cinci ani.

— Ridică-te, micuțo, îi șopti bunicul. A venit vremea să te învăț și pe tine ce i-am învățat pe mama, unchiul și fratele tău când erau de vârstă ta. Hai, gustă! zise bunicul, întinzându-i cartea.

Fetița își înmuie degetul în miere și îl puse apoi pe limbă.

— Ei, cum e?

— Dulce! îi răspunse Trisha.

— Dulce precum învățătura, se auzi restul familiei în cor. Iar învățătura e ca albina care a făcut mierea. Trebuie să-o alergi mult printre paginile cărții până să-o prinzi.

Copila înțelesă că, în sfârșit, taina cititului îi va fi dezvăluită. În curând, avea să învețe să citească singură!

Trisha iubea cărțile de mică. Mama ei, care era învățătoare, îi ctea în fiecare seară. Fratele ei mai mare aducea mereu cărti de la școală și le citeau împreună. Și, ori de câte ori mergea la țară, bunicii îi citeau la gura sobei.

La cinci ani, când a început școala, ardea de nerăbdare să învețe să citească. Îi vedea zilnic pe copiii mai mari din clasa de alături cum citeau, iar unii dintre colegii ei începuseră să silabisească deja, deși anul școlar nu se încheiașe. Ea însă nimic.

Totuși, îi plăcea la școala, pentru că era fericită când desena. Atunci, copiii se strângeau în jurul ei și urmăreau cu uimire tot ce ieșea din mâinile ei fermecate.

— Nu te necăji, în clasa întâi o să înveți și tu să citești, o liniștea fratele ei.

LOOK
SEE

LOOK, LOOK.
SEE THE RUN.